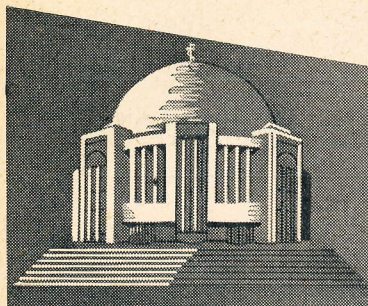

Vraagt u Goddelijken Vader nimmer. Gij zijt Zijn kind en ge bezit dus alles. Deze levenswaarheid zal u en de uwen zegenen!

Meester Hamet

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 10 . 1 Maart 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard

Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

BIJ DE GEBOORTE VAN PRINSES MARIA CHRISTINA

„Heilig, heilig, heilig is het Moederschap!” Deze eerbiedige, deze jubelende woorden klinken u tegen, telkens wanneer de astrale Meesters getuigen over het wonder van de geboorte. De Moeder toch geeft Gods leven gestalte en mogelijkheden. — Zij doet, wat Haar Schepper eens in het oneindige deed.

Weer is er een kind geboren, weer droeg een Moeder, Gods leven verder. Wanneer wij er hier onze aandacht aan geven, dan is dat niet, omdat dit kind in een paleis het stoffelijk bestaan aanvaarde. Wij gewagen er van, omdat dit prille, nog onbewuste leven, door de plaats, waar de wetten het stelde, straks boven ons volk zal staan om als Prinses van Oranje-Nassau mede het lot van ons land te bepalen.

Het kreeg van de gelukkige ouders zinrijke namen, zooals ook de zusjes die ontvingen. Werd het eerste prinsesje niet Beatrix — Gelukbrengster genoemd? Ontving het tweede niet den naam Irene — Vrede? Werd het derde niet getooid met Margriet — Parel? En thans toonden de prinselijke ouders opnieuw, dat zij wars zijn van maffe tradities. Geleid door het

eigen gevoel verbonden zij aan het nieuwe leventje twee verheven en veelbeteekenende namen: Maria Christina. De eerste is de naam van Jezus' Moeder, terwijl de tweede, die „de Christelijke” beteekent, nog directer verbinding heeft met den Zaligmaker.

Gij ziet, het zijn schoone, diepe namen, waarmee het jongste prinsesje werd gesierd — zij leggen echter tevens een groote verantwoordelijkheid op haar leven en wanneer wij dus naar goed gebruik bij haar wieg een wensch uitspreken, dan is het deze: Moge zij de taak, die zij in deze machtige eeuw, de Eeuw van Christus, zichzelf oplegde, verstaan en op haar hooge plaats alles en alles doen, wat zij vermag om haar volk metterdaad te verbinden met de heilige

levens, die zij door haar namen vertegenwoordigt. Moge Maria Christina eens als geestelijk-bewuste Moeder boven ons leven staan en ons dan als haar toegewijden kinderen voorgaan naar het Koninkrijk Gods, dat naar zij dan zal bewijzen alleen te bereiken is door strikte navolging van Christus' Leven en Wetten!

de geestelijke onmacht

van annie BESANT

Op de vraag of de Leer der Theosophie op een dood punt staat, antwoorden wij door het Astrale Gezag bevestigend. Het ontbreekt de Theosophische Vereeniging, evenals de Orde van de Rozekruisers, aan instrumenten, aan leeraren, die het feillooze contact met de hemelen bezitten en deswege in staat zijn het aardsche weten universeel te maken. Het volgende artikel wil dit aantonen.

De theosophische opvattingen, die in 1875 door Mevrouw H. P. Blavatsky en Kolonel H. S. Olcott voor het eerst aan de Westersche massa werden ontvouwd, willen een samenvatting zijn van alles, wat in den loop der eeuwen aan geestelijke wijsheid tot de menschheid is gekomen. Om hen op hun waarheid te onderzoeken moeten we teruggaan tot den eersten mensch, die aan den bouw van deze geestelijke universiteit begon.

een priester bouwt zich een tweede lichaam op

Deze man leefde duizenden jaren geleden in China en was een tempelpriester. Hij volbracht getrouw de door zijn ritus voorgeschreven ceremoniën, maar in de uren, die hem bleven, realiseerde hij zich, dat er duizenden vragen waren, waarop hij, noch zijn medepriesters, antwoord wisten. „Waar ben ik, wanneer ik slaap? Is het geen tijdverlies te slapen? Moet een mensch wel slapen? Waarom wordt de mensch ziek en waarom moet hij eigenlijk sterven?” Deze en andere levensvragen vervolgden hem waar hij ging. Ze brachten hem er toe dieper in te gaan op de wetten, die hem omringden en zijn lot mede bepaalden. Zoo ontleedde hij zijn stap, zijn hartklop, en vroeg hij zich af, welke kracht het was, die zijn voet ruimte gaf en stuwing aan zijn hart. Hiermee bezig, deed hij op een keer een verrassende ontdekking: wanneer hij zich sterk op zijn hand concentreerde, gebeurde het, dat het leven daaruit week en de hand gevoelloos werd. Zelfs wanneer hij dit lichaamsdeel met een scherp voorwerp doorstak, bleef de pijn uit. Dit deed nieuwe vragen in hem rijzen. Dagen en weken dacht hij over dit wonder na, toen meende hij het te begrijpen. Hij en hij alleen was de beheerscher van deze hand, zij had zich naar zijn wil te voegen. Maar waar was het leven, wanneer hij het uit zijn hand had teruggetrokken? Hij stelde zich hier op in en eindelijk voelde hij, dat het in zijn schouder had teruggetrokken en daar bleef tot hij het weer naar de hand deed terugvloeien. „Waardoor ontstond dit leven? Waartoe behoort het leven van een hand en dat van mijn verdere lichaam?” Het waren groote raadsels en daar hij voelde, dat het daglicht hem stoorde bij zijn meditatie, trok hij zich in de duisternis van zijn cel terug. Gegrepen door de macht van de nieuwe problemen leefde hij voortaan alleen voor de oplossing daarvan, voelend dat hij hierdoor buiten de begrenzing van zijn stoffelijke-ik zou geraken en deel krijgen aan de onmetelijkheid in en buiten hem.

Toen hij, na de hand, den arm onder contrôle kreeg, begon hij met de beenen en vervolgens met zijn overige stelsels. Bij elke nieuwe ontdekking groeide zijn verlangen naar kennis en men moet zich diep in zijn belevenissen en proefnemingen willen inleven om de macht daarvan althans voor een deel te beseffen. Het lichaam geeft zich maar niet dadelijk gewonnen, elke spier, elke ader, elke zenuw werkt hem tegen en dwingt

hem tot onbeschrijflijke inspanningen. Zijn experimenten zetten hem telkens voor nieuwe verschijnselen. Nu eens is het zijn maag, die protesteert en hem afschuwelijke pijnen bezorgt, dan weer dreigt zijn hoofd uiteen te scheuren of loopt het bloed hem uit neus en ooren. Dan is hij er na aan toe op te geven en terug te keeren tot het eenvoudige tempelbestaan, maar een kracht van buitenaf weerhoudt hem en dwingt hem voort te gaan. Hij kan haar niet benamen maar erkent haar realiteit en gehoorzaamt. Zijn medepriesters waken over hem, al zegt hij hun nog niets over den aard van zijn onderzoekingen. Zij kunnen hem niet helpen en zeker niet bij het nieuwe probleem, dat hem is gesteld. Hij mag dan in staat zijn bijvoorbeeld het leven uit zijn beenen terug te trekken, maar weet niet, waar hij dit moet onderbrengen zonder dat het zijn andere stelsels stoort. Wanneer hij geen oplossing vindt, drijft een gevoel hem naar buiten en daar krijgt hij raad. Er is nog een andere wereld dan die, waarin hij leeft en naar dit bestaan zal hij zijn lichaam kunnen overbrengen!

Helaas kunnen wij in het korte bestek van dit artikel zijn onderzoekingen niet op den voet volgen, zij staan trouwens uitvoerig beschreven in Meester Zelanus' boeken over de „Geestelijke Gaven”. We volstaan met te constateeren, dat deze bezielde onderzoeker als eerste de realiteit van de astrale wereld, het leven na den dood, ontdekt, een wereld, waarheen hij als stofmensch kan gaan, doordat hij zijn organische stelsels zoo totaal van het leven vermag te ontdoen, dat hij het in het astrale bestaan opnieuw tot een levende eenheid kan opbouwen. De kloof tusschen het stoffelijke en het geestelijke leven is door hem opgeheven en over dezen brug kan de universele wijsheid nu naar de aarde worden gebracht. De Meesters van het Licht hebben hun verheven doel bereikt! Deze Chineesche priester is de grondlegger van de mystiek — de mystiek, die Mevrouw Besant later de bron van den wereldgodsdienst zou noemen. Onmeetbaar is de wijsheid, die door den eersten mysticus, den eersten Ingewijde werd beleefd en doorgegeven, onmeetbaar ook zijn de offers, die hij daarvoor brengen moest. Hij leerde aan den lijve gruwelijk-scherp het eerste en onontkoombare gebod van het occulte contact kennen: „Grijp nimmer te hoog, denk nimmer op eigen kracht alleen, zoek nooit u-zelf, of de geestelijke wetten zullen u vernietigend slaan.” Een waarheid, die Mevrouw Besant later beleven zou!

de theosophie ontstaat

De onbekendheid met de wetten van zijn lichaam en van de astrale werelden, de ongaafheid van zijn eigenschappen en zijn instellen, slaan den priester met waanzin en dood, maar telkens ontvangt hij een nieuw leven om zijn taak voort te zetten. Op het hoogtepunt van zijn beleven, wanneer hij de psychische trance bezit en dus vrijelijk tot de astrale wereld kan ingaan om er door zijn Meesters cosmische wijsheid te ontvangen, voert zijn ontwikkeling hem naar Egypte, waar zijn kennis van de occulte wetten gretig wordt aanvaard. Hij wordt er als een Groot-Geveleugelde vereerd en wanneer hij — thans voorgoed — in de Sferen van Licht terugkeert, zijn bestaan en de groei van de mystiek verzekerd. Egypte beleefd door nieuwe Ingewijden het volmaakte contact met de hemelen en

ontvangt universeel bewustzijn. De verbinding houdt echter op — en we wezen daar al eerder op — wanneer de priesters zichzelf gaan zoeken en boven hun vermogen denken en handelen. De wijsheid is niet langer op kracht, de zekerheid is zoek en dan duurt het niet lang of de afbraak wordt door het duistere, astrale geweld voltooid. De goedwillende priesters versluieren de verkregen wijsheid om haar voor bezoedeling te behoeden.

Intusschen streven ook in andere oorden van de wereld edele zielen naar de absolute kennis, die hen tot de hemelen zal voeren, tot het onaantastbare bezit van het Koninkrijk Gods. Zij offeren bloed, tranen en levens om één graad van de Goddelijke wetten te winnen en uit hun wijsheid bouwt zich de Leer der Theosophie op, die duizenden verrijkt. Wij buigen ons in eerbied voor het werk van Mevrouw Blavatsky, van Kolonel Olcott, van Annie Besant en andere leiders dier Vereeniging, maar verheelen niet hun tekortkomingen.

Niet om niets verhaalden wij hierboven over den strijd om bewustzijn van den eersten Ingewijde. Wij wilden er door schilderen, wat het vraagt om als stofmensch tot de bron van de universele wijsheid, de Godskennis te naderen. Wij constateeren dat de Theosophie nimmer in haar bestaan een Groot-Gevleugelde heeft bezeten en geen lid er van zal ons dit kunnen tegenspreken. Mevrouw Blavatsky was het niet en zij wist dit. Wij weten door onze Astrale Meesters wie zij was, wat zij deed en waardoor zij haar gevoelens tot bewustwording kon brengen. Eens was zij een hoogepriester in 'een tempel in het Oude Egypte. Deze persoonlijkheid, die toen evenmin een Groot-Gevleugelde was, stond in haar leven en bepaalde het voor een niet gering deel. Door deze gevoelswereld in haar werd zij immer naar de mystiek gestuwd, door deze ook kon zij boeken schrijven als „Isis ontsluit", zonder dezen veel-beteekenenden titel echter in zijn geheel en zonder fouten waar te kunnen maken. Haar uitingen ráken de wetten, maar dringen er niet in door!

Met Annie Besant is het niet anders. Ook zij was geen Ingewijde in den volstrekten en ontzaglijken beteekenis van het woord. De onvolkomenheid beseffend van wat verzameld werd, hoopte zij immer op een voertuig van de Hemelen. Allengs werd deze hoop zekerheid en hiermede tevens haar... onmacht!

De leidster der theosofen faalt

In 1911 trad zij tijdens een bijeenkomst te Benares voor het forum van haar leden en de wereld en stelde hier haar pupil, den jongen Hindoe Jiddoe Krisnamurti, aan tot hoofd van de door haar opgerichte „Orde van de Ster in het Oosten" — dit als voorbereiding van het oogenblik, dat hij door haar tot wereldleeraar zou worden uitgeroepen. Dit kwam in 1925 bij gelegenheid van het Sterkamp te Ommen. Men kent de dramatische ontkenning: Krisnamurti zelf deed haar verwachtingen te niet door de Orde in 1929 op te heffen en zich los te maken van zijn oude Theosophische omgeving!

Zoo faalde de leidster van de Theosophische Vereeniging op welker gezag en instelling duizenden over de geheele wereld zich verlieten. Dit kon geschieden, doordat zij, zooals we al eerder constateerden, niet de feillooze verbinding met de Meesters van het Licht bezat. Zij verlangde zelf naar een Wereldleeraar en dit doordat zij de tekortkomingen van de door haar geleide Leer pijnlijk-bewust voelde. De machteloosheid van den eersten magiër, wanneer hij zelf dacht, zelf handelde, zelf verlangde, had haar en haar volgelingen echter al de oogen moeten openen voor het doodelijke gevaar van die menschelijke verlangens.

Zij bewees overigens nog door een ander feit haar onmacht. Wanneer zij waarlijk in de handen van de Meesters geweest was, zou zij geweten hebben, dat Christus als Goddelijk-be-

wuste nimmer meer naar de aarde zou afdalen. Zijn taak was volbracht en Hij zette haar van het Al-stadium uit voort. Krisnamurti kón dus niet de belichaming van Christus zijn, hij had alleen als een Groot-Gevleugelde naar de aarde kunnen afdalen. Maar ook in dat geval toonde Annie Besant dan haar onmacht. Zij toch zond hem naar een Engelsche universiteit, terwijl de occulte wet leert, dat een instrument absoluut vrij moet blijven van aardse kennis, wil het niet als voertuig van de Hemelen verongelukken!

Samenvattend herhalen wij: machtig is de wijsheid en de beteekenis van de Theosophie, maar de feiten dwingen zelfs den vurigsten aanhanger er van te erkennen, dat Zij nog slechts een gering deel van de Goddelijke Wijsheid bezit. De Theosophie heeft naar het woord van een harer aanhangers dringend vernieuwing noodig. Zij behoeft een Ingewijde, den Wereldleeraar, naar wien Annie Besant al uitkeek. Deze conclusie, waarvoor geen rechtgeaard Theosoof zich hoeft te schamen, daar het hem toch alleen en alleen om het bezit van de Godskennis gaat, voert ons naar de universele waarheid, die Annie Besant eens in een voordracht aan haar volgelingen schonk. Maar daarover in een volgend artikel!

Korte levensbeschrijving van Annie Besant-Wood

★

In 1847 geboren verloor Mevrouw Besant op 5-jarigen leeftijd haar vader, waarna zij werd opgevoed door Miss Maryatt. In 1867 huwde zij met den geestelijke Frank Besant, een verbintenis, die geen geluk opleverde. Zij werd in 1873 ontbonden, doordat Mevrouw Besant's opvattingen intusschen volkomen waren veranderd en zij atheïste werd. Hierna werd haar de verzorging van haar beide kinderen ontzegd, wat haar zoo aangreep, dat zij op den rand van het graf kwam. Zij overwon den schok, door zich van nu af geheel te wijden aan het socialisme. In die jaren werkte zij nauw samen met den Engelschen vrijdenker en politicus Charles Bradlaugh. Haar leven nam een nieuwen keer toen zij in 1889 Mevrouw Blavatsky, de stichtster van de Theosophische Vereeniging, ontmoette. Als lid van die Vereeniging trok zij in 1893 naar Britsch Indië en werd zij een der leiders in de campagne voor Home Rule. Zij wijdde zich hier geheel aan de opvoeding van de jonge Hindoes en haar Central Hindu College werd later de eerste Engelsch Indische universiteit voor Hindoes. In 1907 werd zij benoemd tot presidente van de Theosophische Vereeniging, om na elke zevenjarige periode met groote meerderheid te worden herkozen. Al in 1909 sprak Mevrouw Besant over de komst van den nieuwen wereldleeraar en ter voorbereiding hiervan richtte zij in 1911 de „Orde van de Ster in het Oosten" op. Het Sterkamp te Ommen in 1925 werd de plaats, waar zij den jeudigen Hindoe Krisnamurti voorstelde als belichaming van den Wereldleeraar. Vier jaar later moest Mevrouw Besant aanvaarden, dat haar zien verkeerd was geweest. Toen namelijk ontbond Krisnamurti zelf de Orde van de Ster en maakte zich los van alle Theosophische invloeden. Weer vier jaar later ging Mevrouw Besant over.

ZOO ZIJN ONZE MANIEREN! (II)

Een misselijke insinuatie

Het „Rotterdamsch Nieuwsblad” van Maandag 10 Februari 1947 bevat een verslag van den kunstcriticus W. Wagener over een schilder-demonstratie van Jozef Rulof, die niet doorging. Daartegen is uiteraard geen enkel bezwaar. Een ander geval wordt het echter, wanneer hij tusschen de regels een insinuatie loodst, die Jozef Rulof ernstig beschuldigt. Hij schrijft, dat deze voor zijn demonstratie een tweetal overgesausde doeken had meegebracht, waaronder de vormen van een bloemstilleven schuilging hetgeen hem deed opmerken, dat hij, Wagener, door de saus in vijf minuten te verwijderen, veel sneller dan de heer Rulof klaar zou kunnen zijn en wel zonder contact met de bovenzinnelijke wereld. Met andere woorden: de heer Rulof is een doodgewone bedrieger, die de persmensen op een zeer doorzichtige manier dacht te kunnen bedotten!

Wat is nu de waarheid?

Inderdaad legde Jozef Rulof den heeren een tweetal overgesausde doeken voor. Maar waarom? Door gebrek aan schilderinnen — en iedere schilder, iedere kunsthandelaar kan bevestigen dat dit tekort bestaat! Dit werd den onwetenden criticus dan ook door den kunsthandelaar Denis nadrukkelijk medegedeeld. Om zijn demonstratie dus toch te kunnen laten doorgaan had Jozef Rulof een tweetal oude doeken met een witte saus geprepareerd als onderlaag voor de te maken schilderijen. De oude voorstellingen waren echter nog zoo duidelijk, dat zij bij nadere beschouwing onmiddellijk moesten worden opgemerkt.

Wij vragen: zou iemand, die bedrog in den zin heeft, zóó dom, zóó naïef te werk gaan?

Om zijn zuivere bedoelingen ondubbelzinnig aan te toonen, verzocht Jozef Rulof den aanwezigen critici dadelijk na de begroeting hun handteekening op het te beschilderen doek te plaatsen, opdat zij de zekerheid kregen, dat dit en geen ander doek zou worden gebruikt. Jozef Rulof verzocht dus zelf om controle!

Hierna kwam de heer Wagener met zijn critiek op de overgesausde doeken. Pijnlijk-verbaasd door dit wantrouwen stelde Jozef Rulof den heer Wagener nochtans voor het gewraakte doek nader te bekijken en de oude voorstelling goed in zich op te nemen, opdat deze dan na het beëindigen van het nieuwe schilderij zelf zou kunnen constateeren, dat een geheel andere voorstelling de oude had vervangen. De heer Wagener achte dit echter geen voldoende bewijs. Toen werd hem gevraagd of hij overtuigd zou zijn van de echtheid der bedoelingen, wanneer hij straks voor een door het gebruik van verse verf „kletsnat” doek zou komen te staan — een effect, dat door de oude voorstelling, zelfs wanneer het met een of ander preparaat bewerkt werd, nimmer en nimmer bereikt zou kunnen worden. Ook dit achtte de heer Wagener echter geen bevredigend bewijs.

Hierna werd hem voorgesteld zijn handteekening met die van de andere aanwezigen *midden* op het doek te plaatsen. De heer Rulof zou dan door zijn astralen Meester om deze uitgespaarde plek heen schilderen, waardoor de oude voorstelling in géén geval een rol zou kunnen spelen. Maar zelfs door deze vergaande concessie wenschte de heer Wagener zich niet te laten overtuigen!

Wij vragen elken objectieven beoordeelaar hoe hij ten opzichte van zulk een dikhuidigen criticus verder zou hebben gehandeld. Menigeen zou bedankt hebben voor de „eer” om tegen dezen muur van wantrouwen langer zijn hoofd te stooten. Zoo niet echter Jozef Rulof, die er niettemin later van beschuldigd zou worden „zonder groet vertrokken te zijn”. Hij ging, om de doeken waartegen zooveel bezwaar bestond geheel uit te schakelen, accoord met het voorstel van den kunsthandelaar Denis om voor de demonstratie dan de achterzijde te gebruiken van een in diens zaak hangend paneel. En weer weigerde de heer Wagener hierop in te gaan, onder het motief, dat hij het op z'n minst genomen „vreemd” vond, dat ook de achterzijde van dit paneel met een witte saus overdekt was. Er werd hem nu omstandig meegedeeld, dat dit louter toeval was en dat deze paneelen in den oorlog, toen er heelemaal niet aan linnen te komen was, door de fabriek zoo waren afgeleverd en dat het daarenboven, aangenomen dat hier sprake was van opzet, toch het goed recht van iederen schilder was om voor den opbouw van zijn voorstelling een specialen ondergrond te benutten. Een recht, waarvan door bijkans iederen schilder gebruik wordt gemaakt, zooals alweer door den kunsthandelaar Denis werd aangetoond.

Over goeden wil gesproken...

Nadat de heer Wagener zoo elke poging om tot de eigenlijke demonstratie te komen, had getorpedeerd, begon hij zijn bevreemding uit te spreken over het feit, dat de schilder niet bereid was om in het bijzijn van persmensen te arbeiden. Men wees hem er op, dat dit de eisch was, die te voren door Jozef Rulof was gesteld. Niettemin legde deze nog uit, dat het alweer een goed recht van iederen schilder was om zijn techniek voor zichzelf te behouden, te meer daar het hier een werkwijze gold, die een revolutie beteekende op schildergebied. Wij voegen hieraan toe dat Jozef Rulof, dank zij deze techniek van zijn Astrale Meesters, in korten tijd van een schilder-met-gevoel een kunstenaar kan kweken, in staat om goed en verkoopbaar werk te leveren.

Maar hier begint dan de chaos, waarover Jozef Rulof zich jegens den heer Wagener uitsprak. Immers wat doet die schilder met het geld, dat nu onder zijn bereik komt? Als hij er maar één handeling door verricht, die niet waarlijk geestelijk is afgestemd, moeten de hemelen aanvaarden, dat zij door hun geschenk meehielpen aan afbraak! Wij vragen: kan

een dergelijke onbewuste handeling van een hemeling uitgaan? En is het dan niet hoogst verantwoord, dat Jozef Rulof deze techniek voor zich behoudt?

Blijkbaar van meening, dat hij nog niet genoeg had gepresteerd om de atmosfeer afbreuk te doen, achtte de heer Wagener het betamelijk om nu luidop zijn visie te geven op het ontstaan en de kwaliteit van de geëxposeerde werken. Na een korte beschouwing wist hij al voldoende om te spreken van een „handigheidje”, dat iedereen zich na een zekere oefening kon eigen maken en waarbij het element „toeval” een groote rol speelde. Daar stond Jozef Rulof met zijn geestelijke werken, met zijn goede bedoelingen ... Was het wonder, dat zelfs hij nu weigerde om in „deze sfeer van scepsis een demonstratie te geven?” Hij sprak nog een oogenblik met andere aanwezigen en trok zich terug. „De heer Rulof vertrok zonder groet”, schreef de heer Wagener later, maar wat kon hij hiervan merken, toen hij zoo ijverig bezig was om anderen in den rijkdom van zijn kennis te laten deelen?

Na het vertrek van Jozef Rulof hadden wij nog een lang gesprek met den heer Wagener en andere persmensen en wij noemden den eersten hierin uitermate geborneerd. Immers, zoo zeiden wij, hij oordeelde over dingen, die hij niet kende. Hij toch sprak over toeval, terwijl hij nimmer een schilderij zag maken. Wij echter zagen er een kleine driehonderd vervaardigen en wij constateerden het element toeval nimmer. Wel volgden wij telkens een schilder, die met een fabelachtige snelheid en zonder één aarzeling het beeld opbouwde, dat ons in vele gevallen te voren was beschreven. Hij poneerde de stelling, dat een en dezelfde schilder de doeken vulde, terwijl wij er in den loop van de jaren vijf bezig zagen, hetgeen de techniek van de schilderijen aantoonde. De heer Wagener zag die schilderijen niet, hij had die stelling dus ook niet mogen verkondigen. Om aan te toonen, dat Jozef Rulof het alleen moest hebben van fantastische en niet te definieeren bloemen, verkondigde hij, dat deze stellig niet in staat zou zijn om bijvoorbeeld een doodgewone tulp te schilderen. Wij antwoorden, dat Jozef Rulof meerdere malen het bewijs had gegeven, dat zijn astrale Meesters door een andere techniek ook een „doodgewone” aardsche voorstelling konden schilderen, o.a. door eens een Schotsche kust te maken, die hij, Jozef Rulof, zelf nimmer in werkelijkheid zag, maar die later door een kapitein van de groote vaart als in alle opzichten gelijkend op het origineel dadelijk herkend werd.

Wat heeft de heer Wagener nu met zijn geschrijf bereikt? Veel! Ook al noemde hij de afgelaste demonstratie niet eerlijk en openlijk bedrog, onze tegenstanders, die dit kostje lusten, proefden er deze beschuldiging toch wel uit. De heer Wagener kan dus alleszins tevreden zijn.

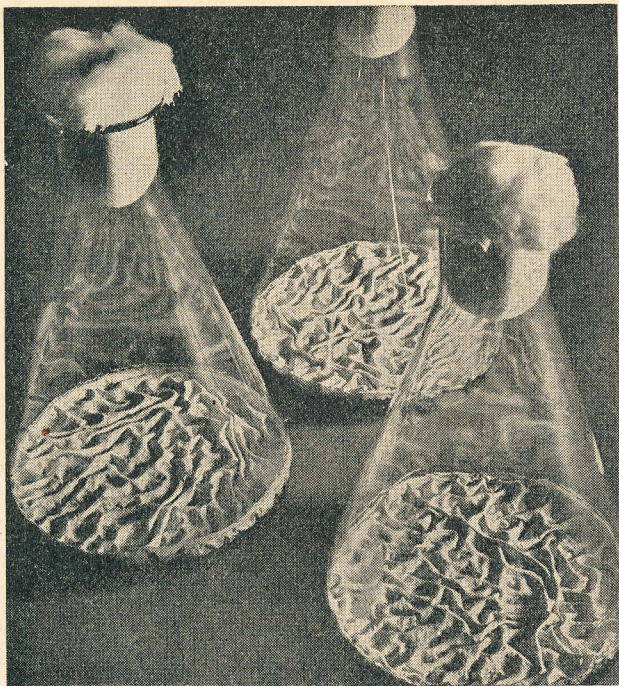
Wanneer wij hierboven zoo omstandig op zijn geschrijf ingingen, was dat natuurlijk in de eerste plaats om de feiten nu eens volledig weer te geven, maar óók om hem nog eens en nog eens te verzekeren,

„Jozef Rulof smijt wat verf op zijn doek en dan loopt deze door het toeval altijd wel zoo uit dat er bloemen ontstaan!” aldus de criticus, wiens artikel wij op deze bladzijden behandelen, in een gesprek. Om niet verdenking op ons te laden, dat we bij onze weerlegging een speciaal gemaakt schilderij afdrukken, herplaatsen we het stuk uit ons Kerstnummer. Ieder weldenkend beschouwer zal moeten toegeven, dat met het element „toeval” dan toch maar verrassende resultaten te bereiken zijn — en ook, dat het een feest voor het oog en het gevoel moet zijn om een dergelijke vaas „van zeer burgerlijk voorkomen”, zooals deze criticus het letterlijk noemt, in zijn huis te hebben!

dat Jozef Rulof hem eerlijk en open tegemoet trad — mogelijk begrijpt hij dan de schuld, die hij door zijn bedekte insinuatie op zich laadde. Een rechtgeaard mensch toch kan geen blijdschap of voldaanheid gevoelen, wanneer hij moet aanvaarden, dat hij een naaste onverdiend heeft belasterd.

We voegen hier nog aan toe, dat Jozef Rulof t.z.t. opnieuw een demonstratie zal geven, maar dan een, waarbij ook het publiek tegenwoordig zal zijn, opdat het dan zelf de echtheid van de occulte gaven kan vaststellen. Tot zo lang moet men genoegen nemen met bovenstaande rechtzetting van de feiten, die overigens door den kunsthandelaar J. G. Denis, 1e Middellandstraat 27, gaarne nog nader worden toegelicht, mede aan de hand van de twee gewraakte doeken, die hij voor elken objectieven onderzoeker in zijn zaak bewaart.

Op den bodem van glazen kolven groeit de streptomycine in eigenaardig slingerenden vorm. Uit deze schimmel wordt streptomycine bereid.

IN DE WERELD

Na Penicilline Streptomycine!

In ons nummer van 15 November j.l. brachten we bijzonderheden over het nieuwe, bijzonder krachtige geneesmiddel penicilline, dat al kort na den oorlog door de geallieerde autoriteiten ook in ons land werd ingevoerd. Het bewees schitterende diensten bij de genezing van geïnfecteerde wonden, ontstekingen van beenderen, oorontstekingen, hersenontstekingen, enz. We teekenden echter ook al aan, dat het middel faalde bij darmziekten als typhus en dysenterie, bij pest en cholera en bij tuberculose. De onderzoekers gingen toen verder, vooral toen hun bleek, dat men uit sommige schimmels, zooals penicillium notatum, geneesmiddelen als penicilline kon bereiden met een sterke anti-bacterieele werking. Zij onderzochten toen of ook uit andere met penicillium notatum verwante schimmelsoorten stoffen met genezende werking te produceeren waren. Na langdurige en ingewikkelde proefnemingen kwam men tot een schimmelsoort, waaruit een stof geproduceerd kon worden, die een remmende werking had op den groei van een tuberkelbacillen-kweek: streptomycine. Terwijl de onderzoekingen in Canada en in de Vereenigde Staten nog worden voortgezet, kan toch nu reeds worden meegedeeld, dat streptomycine een gunstigen invloed heeft op de tuberculeuze infectie van nier en blaas. De werking op andere vormen van tuberculose, zooals de vaak voorkomende longtuberculose, wordt nog bestudeerd.

De huizen van morgen

Het staat vast, dat bij den naoorlogschon woningbouw in ruime mate gebruik zal worden gemaakt van het nieuwe synthetische materiaal-plastiek, waarvan men nu al bijvoorbeeld gordijnen, deurenknoppen en stopcontacten vervaardigt. In den vorm van holle schotten, die aan weerskanten gevoerd zijn, kunnen aluminium- en plastiekplaten door middel van patentsluitingen binnen enkele minuten worden gemonteerd. Muren en keukens

DE WETTEN SPREKEN

Mevrouw K. te 's-Gravenhage schrijft:

„Meester Zelanus, kunt u mij antwoorden op de vraag, die mij en anderen al lang bezighoudt: Waar vertoeft de ziel tijdens den slaap? Een dame, die zich medium noemt, vertelde mij, dat zij in den slaap uittreedt en dan met haar Meesters naar de ziekenhuizen gaat om daar hulp te bieden. Kan dit waar zijn en is dit ieder mensch gegeven?”

„Mijn zuster, gij stelt een mooie vraag van groote diepte. Het antwoord is, dat de ziel tijdens den slaap in den aardischen tempel, in het stoffelijke lichaam toeft. Zie dit lichaam als een groot kasteel. Er zijn kamers, kelders, deuren, gangen en trappen in dit huis en daarin leeft gij.

In het boek „Tusschen Leven en Dood” beschrijft Venry dit huis. Ik vraag u, waarom kon hij dit wel verlaten en Dec-tar niet? Deze vraag voert ons naar de persoonlijkheid, naar de eigenschappen daarvan. Pas wanneer deze op honderd procent tot werking komen en dan geestelijk zijn, krijgt de ziel het vermogen om buiten haar stoffelijken tempel te gaan. Nu eerst beleeft zij de geestelijke gave voor den slaap als uittredingsverschijnsel. Hierdoor raken we aan uw tweede vraag. Wanneer een medium beweert, dat het uittreedt om tijdens den slaap te dienen — en André hoort dit telkens — slaat het wartaal uit. Ik zeg u, aan deze zijde staan miljoenen Meesters gereed om als het moet een ziel hulp te bieden, Zouden wij dan een mensch, die onbewust is en 's nachts slapen moet, noodig hebben om in een ziekenhuis te gaan werken? Zouden wij dien mensch den slaap mogen onthouden, dien hij voor zijn dagelijksche verrichtingen absoluut noodig heeft?

Is een uittreding dan geheel en al onmogelijk? Zeker niet, ge kunt al een uittreding maken door één eigenschap, die de honderd procent geestelijkheid heeft bereikt. Maar dan moeten toch ook de overige eigenschappen goed te noemen zijn, want zoo er maar één op het kwaad is afgestemd, overheerscht deze weer! En dan nog is dit geen uittreding op volle kracht en beleeft ge slechts een flits van de werkelijkheid. Wat voor de waarachtige en vol-bewuste uittreding noodig is, leest ge in mijn boeken „Geestelijke Gaven”. Deze verhalen u over de vreeselijke strijd en leertijd, welke bijvoorbeeld de Grootte Gevleugelden van het Oude Egypte moesten doormaken, en

worden verder met plasticverf tegen de inwerking van hitte en vocht beschermd. Van de plastic maakt men tevens complete keukeninrichtingen, tafels en theebladen. Met „men” is hier Amerika bedoeld, maar het lijdt geen twijfel, dat ook wij hier spoedig ons bestaan door dit plastic materiaal zullen vereenvoudigen en veraangename.

Weg vrees voor den tandarts

Ieder van ons moet op gezette tijden naar den tandarts en huivert, wanneer deze gaatjes ontdekt. Dan toch begint de gevreesde boor haar vreeselijk en lawaaierend werk — een kwelling, die zelfs den meest onverschrokken houwdegen nog ontzag inboezemt. Dr. Robert B. Black uit Corpus Christi, Texas brengt thans uitkomst door een vinding, die gerust revolutionair mag worden genoemd. Hij boort niet langer, maar hanteert een vleugje aluminium-oxyde in den vorm van een poeder, dat met behulp van een luchtstroom door het glazuur en tandbeen heensnijdt. De patiënt voelt geen trilling en geen pijn, en het nieuwe procédé werkt zoo snel, dat Dr. Black slechts vier minuten noodig had om een gat schoon te maken, dat bijna zoo groot was als de halve zijde van een tand. Wanneer komt hij hier wonen?

toon u omstandig aan, waarom zelfs dat land er zoo weinig bezat! Het is hier als met alle occulte gaven: duizenden beweren, dat zij ze bezitten, maar weten niet, dat zij slechts hun verlangen beleven. Denkt u eens aan de Ingewijden van het Oosten. Hoevelen zelfs van die heilige mannen konden oprecht getuigen: „Ik treed buiten mijn lichaam?” Ik verbind u bijvoorbeeld met de machtige persoonlijkheid van Vivekananda, den eersten leerling van Ramakrishna. Zijn leven lang verlangde hij de extase van zijn Meester te bezitten, en als hij deze eindelijk, voor een oogenblik slechts, ontvangt, zakt hij in elkaar. Toch was hij een geestelijke reus. Wat willen dan uw Westersche media, die de uittreding beleven met het gemak van een bootreisje?!

Mijn zuster, zij en u, zijn eenvoudig niet uit het lichaam te slaan! Geloof mij, wanneer het u zou overkomen, waart ge daarna als een wrak, doordat uw stelsels er niet voor gereed zijn en ge met het verwerken van die macht geen raad weet. Welke mensch van uw aarde, die niet door onze wereld werd opgebouwd en met een taak in de stof afdaalde, is vrij van carmische wetten, van oorzaak en gevolg? Welnu: Deze binden u aan uw tempel en geen astrale Meester kan er u van losmaken! Dit weinige moet voldoende zijn. Wanneer ge straks tot onze colleges komt, ontvangt u meer, want dan heb ik de gelegenheid om avonden lang bij deze wetten van ziel en lichaam stil te staan en haar te ontleden op de kracht, die het ontzagwekkende probleem noodig heeft om door u geheel begrepen te worden. Gaarne, uw Meester Zelanus.”

Het aantal vragen voor deze rubriek stijgt met den dag, zonder dat wij door de beperkte plaatsruimte in staat zijn deze snel te beantwoorden. Wij hopen dus op geduld van uw kant. Hun, die ons vragen stelden over crematie, vivisectie, over de vele vliegtuigongelukken van den laatsten tijd, over hellen en hemelen, deelen wij mede, dat deze in de eerstvolgende nummers als afzonderlijke artikelen aan de beurt komen.

De redactie

NOTITIES VAN DE REDACTIE

Zoojuist ontvingen wij uit New York van de Rulof Brothers-Publishers de Amerikaansche uitgave van Jozef Rulof's boek: „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien”. Den uitgevers, den vertaler en den drukker komt alle eer toe voor de prachtige wijze, waarop zij het boek verzorgden. Mogen zij voor hun werk beloond worden door een gretige belangstelling van het Engelsch-lezende publiek! De uitgave bewijst eens te meer, hoe de verbreiding van onze Leer aan kracht en betekenis wint!

Door technische en andere moeilijkheden verschijnt ook dit nummer van „Evolutie” te laat. Dit verdriet ons nog meer dan u. Door een nieuwe regeling zullen wij echter vanaf 1 April precies op tijd uitkomen!

In het komend nummer leest u uitvoerig over „De Universele Waarheid van Annie Besant”, en over onze bezwaren tegen de crematie. Tevens antwoorden wij daarin op een misprijzend artikel van de „Spiritistische Bladen”.

BERICHT AAN ONZE ABONNÉ'S!

Dengenen die op 1 October 1946 voor een halfjaar op „Evolutie” intekenden, deelen wij mede, dat hun abonnement 1 April a.s. afloopt. Zonder tegenbericht nemen wij aan, dat zij dit voor denzelfden tijd willen verlengen. In dit geval verzoeken wij hun het bedrag van f 4,25 per postwissel aan ons over te maken, of dit bedrag over te schrijven op gironummer 7112 van de Nederlandsche Handel-Mij., Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. „Evolutie”. Voor alle door hen te nemen moeite zeggen wij hun gaarne hartelijk dank!

Administratie „Evolutie”

Christendom in de praktijk

Het Goddelijk Woord

en de menschelijke daad

Er is een „zeer vertrouwelijke circulaire” bekend geworden, uitgaande o.a. van de heeren: Mr De Wilde (a.r.), Tilanus (c.h.) en prof. Romme (r.k.). Deze „belijders van het christelijk geloof” constateeren daarin, dat het thans tijd is, „den grooten drang naar actie bij onze jeugd te bundelen”, alsook, dat zij „niets voelen voor afbraak van het Koninkrijk”. Zij roepen derhalve mannen en vrouwen van zestien jaar af op om zich te vereenigen in een soort „Volksweerbaarheid”, waarin hun dan schieten zal worden geleerd. De oproep doet de volgende vragen bij ons rijzen. Hebben deze heeren na zes jaar bloedvergieten en weërzinwekkende wreedheden nog niet genoeg van wapenacties? Hebben zij uit den vreeslijksten oorlog aller tijden, die twintig miljoen menschen het leven kostte, nog niet de les geleerd, dat met geweld geen geluk te bouwen is? En tegen wien willen zij hun schietende aanhangers inzetten? Tegen de Indonesiërs soms? Zij rebelleeren dus tegen de regeering, die door de overeenkomst van Linggadjati een vreedzame politiek verkiest. Wij vragen verder: Waarom zet de regeering deze heeren niet eens duidelijk op hun plaats? En waarom is er geen bestuurder van de katholieke en protestantsche kerken, die hun het Goddelijk Woord: „Gij zult niet dooden” voorhoudt? Schande, schande, schande, dat zulk een gemeene oproep kon uitgaan van CHRISTELIJKE mannen!

Reclame voor geestelijk goed

Het schijnt de kerken in deze dagen niet naar den vleeze te gaan. Er wordt steen en been geklaagd over het terugloopen van het kerkbezoek, over lauweheid en geloofsafval. Zoo lazen we onlangs dat de Nederlandsche Hervormde Kerk door een richtingsstrijd wordt verscheurd, die zoo hoog loopt, dat bijvoorbeeld in een dorp op de Veluwe de eene partij de doopsopvattingen van de andere als een inblazing van den duivel kenmerkte. Ook is er een brochure uitgegaan van de Evangelische Maatschappij, waarin deze met klem waarschuwt tegen het „Roomsche Gevaar”. Het is in-droevig te moeten constateren, dat kerken, die zeggen het eenig-ware geloof te belijden, een en denzelfden God dienen en de naastenliefde als het hoogste goed prediken het zoo slecht met elkaar kunnen vinden. Nog erger is het te moeten ervaren, hoe sommige van die kerkgenootschappen zich blijken een artikel van H. C. Cannegieter in „Elseviers Weekblad” van reclamestunts bedienen om de geloovigen naar zich toe te halen. Zoo verhaalt hij van een Ds. Lane die zijn tentzending in New York zijn preek begon met levende konijnen uit de hoeden der kerkgangers te tooveren. Een andere dominee gaf als attractie een filmpje vooraf, waarin men o.a. de verleiding van Eva door de slang kon gadeslaan, hetgeen warm applaus ontlokte. Maar ook in puriteinsch Nederland blijft men niet achter, blijken een verslag van het weekblad „De Hervormde Kerk”. Dit vertelt over de activiteit van de Commissie voor het Noorderkerkwerk te Amsterdam, die het Asta-Theater huurde en daar een cabaret opende, waarin na het optreden van een voordracht-kunstenaar en een dansgroep „community-singing” volgde met tot besluit een kernachtig woord van een predikant, die voor deze gelegenheid als Casper Caspersen zijn nummer ten beste gaf. Aldus „Elseviers Weekblad”.

Op deze inferieure wijze moet het publiek dus tot het Goddelijk Woord worden gebracht — men wrijft zich de oogen uit! Zou de verklaring van de bestaande lauweheid niet hierin liggen, dat steeds meer Christenen gaan twijfelen aan de waarheid van de hun gepredikte dogma's? Maar dan helpt het den predikant niet, zelfs al geeft hij een olifantennummer ten beste!

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

**Laat Uw bontmantel
repareeren en moderniseeren**

door *H. M. v. Reijn Becker*

Trompenburgstraat 36 - Amsterdam

Bontmantels vanaf f 450.—

Biedt zich aan

Juffrouw

eind-examen Lyceum, moderne talen, 16 jaar kantoorpraktijk

Brieven: D. VAN REES

Nw. Schoolstraat 113, 's-Gravenhage

Laat Uw schoenen repareeren bij

SCHOENMAKERIJ

J. P. STULTJENS

De la Reyweg 36, filiaal Hattumlaan 1

Dameszolen en hakken f 2.65

Heerenzolen en hakken f 3.25

MEDEDEELINGEN

Rooster van de voordrachten

's-Gravenhage

Zaal Genootschap, Nachtegaallaan 20, op
Woensdag 5 en 12 Maart te 8 uur,
Jozef Rulof.

Zondag 2 en 16 Maart te 10 uur 15,
Leo Uittenbogaard.

Amsterdam

Gebouw Sarphatistraat 8, Dinsdag 4 en
11 Maart te 8 uur, Jozef Rulof.

Rotterdam

Gebouw Palace, Zomerhofstraat, Zondag
9 Maart te 11 uur 15, Jozef Rulof.

VOORLOOPIGE LIJST VAN MEDEWERKERS

BINNENLAND

Zetel van het Genootschap: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage, telefoon 391873

AMERSFOORT: Mejuffrouw F. Boissevain, Fred. v. Blankenheimstr. 18.

AMSTERDAM: Mevrouw N. Niehorster, Nassaukade 367.

APELDOORN: H. C. E. van Guldener, Van Hasseltlaan 46.

ARNHEM: B. Veenkamp, Bachlaan 30.

BUSSUM: Mevrouw M. Dorré—Nieuwenhuys, Koningslaan 18.

DORDRECHT: C. G. Schulders, Hoogt 7.

EDE: Mevrouw A. J. M. Scheuer—van Sijn, Arnhemscheweg 68.

HAARLEM: A. J. Fels, Ruychaverstraat 5.

LEIDEN: W. Linscheer, Oude Vest 35.

NAARDEN: C. Thomas, G. W. de Oudelaan 26.

NIJMEGEN: J. D. Uittenbogaard, „De Hut” Plasmolen.

ROTTERDAM: J. G. Denis, 1e Middellandstraat 27, tel. 30491.

UTRECHT: G. W. B. Thijssen, Merwedekade 199 b.

ZANDVOORT: J. H. Faanhof, Van Haemstedeweg 91, rood.

ZEIST: Mejuffrouw G. C. Noorman, Montaubanstraat 8.

W. M. Heetwinkel, Wateringeweg 4, tel. 3548.

ZUTFEN: Mevrouw M. Harmsen—Olrée, Boschlaan 2, Warnsveld.

BUITENLAND

BELGIE: Mevrouw D. C. W. Pelt—de Wilde, Avenue Felix Marchal 43,
Brussel-Schaerbeek.

ENGELAND: Mevrouw L. Cardinaal, 31, Purley Bury Close, Purley
(Surrey).

SCHOTLAND: Mevrouw J. Peebles, Atholl Bankhouse, Viewlanders
Road, Perth.

ZWITSERLAND: Dr R. E. Koch, Via Dei Gorrini 3, Lugano.

ZWEDEN: Mejuffrouw A. J. Dekker, Vänskapsvägen 51 III, Stora-Essin-
gen, Stockholm.

INDONESIE: J. L. Zon, Marmojstraat 1, Soerabaja.

CURACAO: T. Stoop, Camp Rio de Canario 16-18, C.P.J.M. Willemstad.

VEREENIGDE STATEN: Rulof Brothers, 31 Quimby Avenue, White
Plains, New York.

ZUID-AFRIKA: Dr G. Meyer, Veertiende Avenue 36, Lower Houghton,
Johannesburg.

Deze medewerkers zijn bereid u alle inlichtingen te geven omtrent de aan
Jozef Rulof geschonken Openbaringen en de werkzaamheden van het
Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” en
u van dienst te zijn met prospectussen, proefnummers „Evolutie”, enz.

Inteekenbiljet

Ik verzoek u mij te noteeren voor _____ abonnement(en) op het
tijdschrift „EVOLUTIE” gedurende een jaar/een half jaar *. De
betaling geschiedt door overschrijving op giro. 7112 van de Ned.
Handel-Maatschappij, Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. Evo-
lutie, of per postwissel Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Naam _____

Adres _____

Datum _____

* Doorhalen wat niet gewenscht wordt.